

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/559/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912215883
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6912215883.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v právnej veci navrhovateľa BLK Telecom debt, s.r.o., so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: 45 535 108 zastúpený SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711 proti odporcovi U. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. H., Z. X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Hlas spotrebiteľa, Občianske združenie so sídlom Zvolen, J. Bánika 2009/2 zastúpený JUDr. Viliamom Glézlom, advokátom, advokátska kancelária Banská Bystrica, Nemčianska 25, o zaplatenie 331,94 € s prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu v Rimavskej Sobote č.k. 6C 33/2013-63 zo dňa 11. 02. 2014 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým navrhovateľ bol zaviazaný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na účet jeho právneho zástupcu sumu 75,38 € trov právneho zastúpenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e .

V ostatných výrokoch t.j. pokiaľ návrh vo veci samej bol zamietnutý a pokiaľ odporcovi náhrada trov konania voči navrhovateľovi nebola priznaná zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na účet jeho právneho zástupcu trovy odvolacieho konania v sume 23,81 € v lehote do 3 dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi, na účet jeho právneho zástupcu sumu 75,38 € trov právneho zastúpenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a odporcovi náhradu trov konania voči navrhovateľovi nepriznal.

Súd konštatoval, že zo skutkového vymedzenia nároku navrhovateľa na náhradu škody vyplýva, že sa tejto škody domáha z dôvodu porušenia povinnosti odporcu dodržať svoj záväzok zo zmluvy a riadne plniť počas celej doby viazanosti. Takto skutkovo vymedzený nárok na náhradu škody je potrebné právne posudzovať podľa § 420 ods. 1 OZ. Predpokladom všeobecnej občiansko-právnej zodpovednosti je protiprávny úkon, spôsobenie škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou a zavinenie. Pre vznik zodpovednosti za škodu je nevyhnutné kumulatívne splnenie vyššie uvedených predpokladov, pričom pri neexistencii, čo i len jedného z nich zodpovednosť za škodu nie je daná. V predmetnej právnej veci má súd za to, že nebola splnená základná podmienka vzniku zodpovednosti za škodu - existencia škody. Podľa názoru súdu k žiadnej škode na strane právneho predchodcu navrhovateľa nedošlo. Za škodu totiž nemožno považovať to, že v rámci svojej obchodnej politiky právny predchodca navrhovateľa predával mobilný telefón odporcovi za nižšiu ako skutočnú cenu. Rozdiel medzi skutočnou a „akciovou“ cenou mobilného telefónu nie je následkom úkonu odporcu, ale výsledkom zmluvného konsenzu medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom.

Tento zmluvný konsenzus nemôže byť zo strany právneho predchodcu navrhovateľa preparovaný prehodnotením jeho rozhodnutia, ak sa nesplnia jeho očakávania, ktoré do zmluvného vzťahu vkladal. K protiprávnemu zmenšeniu majetku právneho predchodcu navrhovateľa teda nedošlo, pretože tento za mobilný telefón obdržal dojednanú kúpnu cenu.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 150 ods. 2 OSP a vzhľadom na to, že sa jedná o drobný spor, priznal podľa úspechu v spore vedľajšiemu účastníkovi, ktorý bol v konaní zastúpený advokátom, právo na náhradu trov konania voči navrhovateľovi, ktorý vo veci úspech nemal a to za 2 úkony právnej pomoci (prevzatie a príprava právnej služby, 2 x po 29,88 € a 2 x réžijný paušál po 7,81 € v zmysle vyhl. č. 65/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Taktiež súd rozhodol, že úspešnému odporcovi v konaní nepriznal právo na náhradu trov konania voči navrhovateľovi, pretože si žiadne trovy neuplatnil.

Vzhľadom na to, že sa jedná o drobný spor, súd priznal právnenému zástupcovi vedľajšieho účastníka právo na náhradu na náhradu trov konania len za dva úkony právnej pomoci namiesto uplatnených štyroch úkonov.

Proti rozsudku, čo do výroku, ktorým boli priznané vedľajšiemu účastníkovi trovy konania podal navrhovateľ odvolanie. Navrhol v tejto časti rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že vedľajšiemu účastníkovi konania na strane žalovaného trovy konania neprizná a tohto zaviazuje nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania všetko v lehote do 3 dní.

Odvolateľ považoval trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka za neúčelne uplatnené. Tieto trovy neboli nevyhnutné.

Ppoukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17 Co 91/2012, z ktorého vyplýva, že súd sa musí ak sa združenie na ochranu spotrebiteľa zúčastní konania, ako zástupca účastníka, alebo vedľajší účastník na strane spotrebiteľa zaoberať tým, či takéto trovy konania boli účelne vynaložené na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa.

Ďalej argumentoval rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 9Co 375/2013, z ktorého vyplýva, že súd pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania musí vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených účastníkom. Súd zastáva názor, že vedľajší účastník, ktorý je založený na ochranu práv podľa osobitného predpisu by mal byť schopný poskytnúť odporcovi ako spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci vedenej na súde odbornú pomoc sám. Tento názor má oporu v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 78/03, v zmysle ktorého nie je porušením základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ak účastníkovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie súd neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, ak ich nepovažuje za účelne vynaložené a to práve preto, že vedľajší účastník bol na ochranu spotrebiteľa zriadený a teda má byť schopný v spotrebiteľských sporov spotrebiteľov kvalifikovane zastupovať. Súd prihliadol na skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu a splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania.

Odvolateľ poukazoval, že vedľajší účastník v tomto prípade združenie založené za účelom ochrany spotrebiteľov. Výkon ochrany spotrebiteľských práv združenia naplňa svoje vlastné poslanie, za účelom ktorého bolo založené, či už v súdnom alebo správnom konaní. Zámerom zákonodarcu pre zvýhodnenie takejto skupiny občianskych združení pred ostatnými bolo umožnenie, aby mohli vzhľadom na ich odbornú pripravenosť bez potreby právneho zastúpenia zastupovať spotrebiteľov a chrániť ich práva v konaní. Z hlavnej úlohy a cieľu spotrebiteľského združenia vyplýva, že združenie by malo disponovať

takým personálnym substrátom, ktorý je schopný poskytnúť právne služby a s prehľadom sa orientovať v oblasti spotrebiteľského práva.

Žalobca nepopiera ústavné právo vedľajšiemu účastníkovi na právnu pomoc, avšak spochybňuje účelnosť vynaložených trov na právne zastúpenie ako subjektu odborne spôsobilého, znalého danej problematiky a to z dôvodu zákonom privilegovaného subjektu.

Žalobca tiež tvrdil, že v súčasne existuje veľký počet rozhodnutí, ktoré sa týkajú obdobných konaní a nič nebráni vedľajšiemu účastníkovi, aby vstúpil do konania bez právneho zástupcu a jednoducho by poukázal na súvisiace rozhodnutia. Ide o hromadný vstup združenia na ochranu spotrebiteľa ako vedľajšieho účastníka do súdnych konaní, pričom vstupujú do sporov automaticky zastúpené právnym zástupcom bez toho, aby vopred vedeli o konkrétnych okolnostiach sporu. Je potom otázne, či je účelom vstupu do konania ochrana spotrebiteľa alebo zisk.

Navrhovateľ prezentoval názor, že vedľajší účastník do konania nepriniesol žiadny prínos a nepoukázal na inú skutočnosť, na ktorú súdy nemajú povinnosť prihliadať z úradnej povinnosti.

K podanému odvolaniu sa vyjadril vedľajší účastník, ktorý navrhol napadnutý výrok rozsudku okresného súdu o trovách vedľajšieho účastníka ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že kvalifikované podania vedľajšieho účastníka, v ktorých poukázal na absolútnu neplatnosť zmluvnej pokuty (ako aj na skutočnosť, že nároku navrhovateľa nebolo možné vyhovieť ani z titulu náhrady škody) a ktorých závery boli prenesené do odôvodnenia rozsudku okresného súdu, boli dôvodom zamietnutia návrhu navrhovateľa, a teda malo priamo vplyv na spôsob skončenia sporu. Úkony, ktoré vedľajší účastník prostredníctvom právneho zástupcu v konaní vykonal možno považovať za účelné z hľadiska toho, že ich vynaložením vedľajší účastník sledoval a priamo realizoval ochranu práv odporcu proti uplatňovanému nároku navrhovateľa.

Súd priznal vedľajšiemu účastníkovi právo na náhradu trov iba za dva úkony, pričom vedľajší účastník v predmetnom konaní uskutočnil až štyri úkony. Súd tak dostatočne zohľadnil skutočnosť, že v prejednávanom prípade sa jedná o drobný spor, ako aj samotnú účelnosť jednotlivých úkonov.

Vedľajší účastník je tiež toho názoru, že neexistuje žiaden súvis medzi účelnosťou trov vedľajšieho účastníka a povinnosťou súdu ex officio prihliadať na nekalé zmluvné podmienky. Skutočnosť, že vedľajší účastník na charakter zmluvných podmienok užívaných navrhovateľom poukázal a označil ich ako neprijateľné (a tým absolútne neplatné) pred rozhodnutím okresného súdu vo veci, už sama o sebe vylučuje možnosť, že by okresný súd rozhodol o neprijateľnosti týchto zmluvných dojednaní ex officio.

Navrhovateľ v rámci svojho odvolania dôvodil, že vedľajší účastník ako spotrebiteľské združenie musí byť zo svojej podstaty schopné samostatne poskytovať právnu pomoc v súdnych konaniach, no s týmto tvrdením sa stotožniť nemožno. Občianske združenie, ktorého účelom je ochrana práv spotrebiteľa môže byť tvorené napr. výlučne len laikmi z oblasti práva a svoju činnosť v rámci súdnych konaní nutne realizuje (ak chce ochranu spotrebiteľov v súdnom konaní efektívne zabezpečiť) prostredníctvom tretích splnomocnených osôb, teda aj prostredníctvom advokáta. Rovnako môže byť takéto združenie tvorené odborníkmi z oblasti ochrany práva spotrebiteľa napr. v oblasti potravinárstva skúšobníctva kvality výrobkov a pod. Pri prijatí navrhovateľovej tézy, by však táto skutočnosť rovnako neznamenal, že uvedené osoby dokážu spotrebiteľovi poskytnúť kvalifikovanú pomoc aj v súdnom konaní bez pomoci právne kvalifikovanej osoby.

Vedľajší účastník vystupujúci v spore na strane spotrebiteľa v predmetnom konaní nemá vo svojich radoch osoby s právnickým vzdelaním, preto z dôvodu zabezpečenia čím vyššej miery ochrany práv

spotrebiteľa využíva služby splnomocneného advokáta ako osoby, ktorá je v prvom rade povolaná chrániť práva subjektov v súdnom konaní.

Nenáležitý je i poukaz navrhovateľa na skutočnosť, že Ministerstvo hospodárstva SR finančne podporuje činnosť občianskych združení v roku 2012. V roku 2012 vyplatilo Združeniu na ochranu spotrebiteľa HOOS sumu 4 000,- €, ktorá skutočnosť by však nemala nijaký vplyv na účelnosť vynaložených trov vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník nevidí žiaden súvis medzi finančnou podporou poskytnutou Združeniu na ochranu spotrebiteľa HOOS a vedľajším účastníkom, ale ani žiadny súvis medzi skutočnosťou, že ministerstvo môže finančne podporiť občianske združenie.

Vedľajší účastník takisto nevidí žiadny súvis medzi prebiehajúcim sporovým konaním a právom vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania a skutočnosťou, že spotrebiteľ má možnosť vysloviť nesúhlas so vstupom, alebo zotrvaním spotrebiteľského združenia v spore na jeho strane.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny.

V nenapadnutých častiach zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa a konštatuje jeho správnosť (§ 219 ods. 2 OSP).

Z hľadiska rozhodovaného sporu odvolací súd nevidí dôvod zapojiť do teoretickej „rozpravy“ o účelnosti trov právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa v predmetnom konaní. Táto „rozprava“ v konečnom dôsledku smeruje nie iba k vyriešeniu otázky, či vedľajší účastník môže byť v spotrebiteľskom spore zastupovaný advokátom, ale dokonca ku skúmaniu otázky, či je potrebný vôbec vstup vedľajšieho účastníka do sporu, ak už zákon prikazuje súdu skúmať otázku prijateľnosti zmluvných podmienok ex offio.

Odvolací súd vychádza zo skutočnosti, že procesný súd svoj záver o uložiť navrhovateľovi nahradiť právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka určitú časť vynaložených trov, jednoznačne správne a zrozumiteľne zdôvodnil a k prehodnoteniu záverov súdu prvého stupňa odvolací súd nemôže pristúpiť bez toho, aby boli splnené podmienky uvedené v § 213 ods. 1 OSP.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní prakticky uviedol, že nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvého stupňa v napadnutej časti jednoducho preto, že v teoretickej rovine možno úvahami prísť aj k iným záverom, než ktoré prezentoval okresný súd vo svojom rozhodnutí.

Takéto úvahy však nebývajú dôvodom na zmenu napadnutého rozhodnutia, pretože týmto dôvodom nie sú.

Na odvolanie navrhovateľa reagoval vyjadrením vedľajší účastník a s poukazom na ust. § 224 ods. 1 OSP s použitím ust. § 142 ods. 1 považuje krajský súd za správne, priznať vedľajšiemu účastníkovi plnú náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní. Vyjadrenie nebolo podávané účelovo, ale ako obrana proti tvrdeniam navrhovateľa, ktorý v skutočnosti upieral právo právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka vlastniť majetok.

Trovy odvolacieho konania pozostávajú z jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby vyjadrenia odvolania navrhovateľa zo dňa 11. 04. 2014 v celkovej sume 15,77 € a náhrady

výdavkov miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (réžijný paušál za uvedený úkon v sume 8,04 €).

Na odvolacích trovách preto navrhovateľ zaplatí právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka sumu 23,81 € k rukám právneho zástupcu na účet vedený vo Fiobanka, a.s., pobočka zahraničnej banky, č.ú.: 2500415041/8330 VS: 56332013.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.